

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

III. ÚS 214/09-24

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 28. júla 2009 predbežne prerokoval sťažnosť JUDr. D. K., P., zastúpeného advokátom Mgr. K. H., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, práva podľa čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave č. k. 21 Cob/316/2008-400 z 9. decembra 2008 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť JUDr. D. K. o d m i e t a ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 27. marca 2009 doručená sťažnosť JUDr. D. K., P. (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátom Mgr. K. H., B., vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“), práva podľa čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach (ďalej len „medzinárodný

pakt“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) rozsudkom Krajského súdu v Trnave (ďalej len „krajský súd“) č. k. 21 Cob/316/2008-400 z 9. decembra 2008 v konaní o zaplatenie sumy 19 261 320,80 Sk s prísl. z titulu trov právneho zastúpenia.

Sťažovateľ vo svojej sťažnosti uviedol:

„Sťažovateľ po vzájomnom spoločnom rokovaní o podmienkach uzatvoril so spoločnosťou N., a. s. G. (ďalej žalovaný) dňa 05. 02. 2003 zmluvu o poskytovaní právnej pomoci č. Z č. 4-46/422/2002-O, predmetom ktorej bolo v súlade s bodom II., 2.1, písm. A) vykonanie všetkých úkonov, výsledkom ktorých bude zrušenie rozhodnutí Najvyššieho súdu SR v konaniach 7 Sž 224/02, 7 Sž 223-01, 7 Sž 228-230/01, 7 Sž 225-227/01 a zrušenie rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR, pričom právna pomoc bola poskytnutá pre každé konanie osobitne. Zmluvné strany sa dohodli, že advokát má nárok na odmenu vo výške 19 % z hodnoty veci.

Sťažovateľ v zmysle zákonného postupu podľa OSP podal proti každému rozhodnutiu NS SR podnet generálnemu prokurátorovi na podanie mimoriadneho dovolania. Generálny prokurátor SR na základe uvedených podnetov podal na NS SR mimoriadne dovolania, v ktorých žiadal predmetné rozhodnutia NS SR 7 Sž 224/01, 7 Sž 223/01, 7 Sž 228-230/01, 7 Sž 225-227/01, 7 Sž 231/01, 7 Sž 232/01 zrušiť.

Na základe mimoriadnych dovolaní podaných generálnym prokurátorom SR, dovolací senát NS SR v konaniach č.: M-Sž dov 9/03, M-Sž dov 10/03, M-Sž dov 12/03, M-Sž dov 17/03, M-Sž dov 18/03, napadnuté rozsudky NS SR, č. k. 7 Sž 224/01, 7 Sž 223/01, 7 Sž 228-230/01, 7 Sž 225-227/01, 7 Sž 231/01, 7 Sž 232/01, zrušil a vrátil veci na nové prejednanie.

V novom prejednaní NS SR zrušil všetky ďalej uvedené rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR, pracoviisko Trnava a vrátil mu veci na ďalšie konanie.

Sťažovateľ vo všetkých jednotlivých konaniach predmet zmluvy riadne splnil a z tohto dôvodu žalovanému dňa 14. 12. 2004 vystavil faktúru č. 161/2004 ako daňový doklad, ktorou fakturoval v súlade s čl. V. 5.1 písm. a) riadne vyúčtovaniu odmenu vo výške 19.261.320,80 Sk, splatnú 14. 01. 2005. Žalovaný túto odmenu neuhradil Žalovaný do dnešného dňa vystavenú faktúru sťažovateľovi nevrátil, ponechal si ju, predpokladáme

aj zaučtoval a uplatnil z nej odpočet DPH.

Sťažovateľ podal dňa 12. 04. 2005 na Okresnom súde Senica návrh na vydanie platobného rozkazu na zaplatenie sumy 19.261.320,80 Sk spolu s 12,5 % úrokom z omeškania od 15. 01. 2005 do zaplatenia a trov konania voči spoločnosti N. a. s., G.

Súd vydal vo veci platobný rozkaz dňa 8. 6. 2005, v ktorom uložil žalovanému povinnosť zaplatiť dlžnú sumu, a voči ktorému podal žalovaný včas odôvodnený odpor.

Medzi sťažovateľom a žalovaným bol sporný výklad čl. II. Zmluvy uzatvorenej podľa ustanovení § 269 ods. 1 Obchodného zákonníka zo 17. 01. 2003, ktorého obsahom je: 2. 1. advokát sa touto zmluvou zaväzuje klientovi (žalovanému) poskytnúť právnu pomoc formou:

a) vykonania všetkých právnych úkonov, výsledkom ktorých bude zrušenie rozhodnutí Najvyššieho súdu SR v konaniach 7Sž 224/01, 7Sž 223/01, 7Sž 228-230/01, 7Sž 225-227/01, 7Sž 231/01, 7Sž 232/01 a prijatie rozhodnutí v prospech klienta, t. j. zrušenie rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR, pričom právna pomoc bude poskytnutá pre každé konanie osobitne.

b) zastupovanie klienta v tom-ktorom súdnom a správnom konaní na základe plnej moci poskytnutej pre konkrétny obchodný - právny prípad, ktorým je preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR.

Žalovaný namietal, že žalobca nezastupoval žalovaného v daňových veciach po zrušení rozhodnutí na základe mimoriadneho dovolania pred Daňovým úradom.

Vzhľadom na uvedené je potrebné si uvedomiť, v akej procesnej situácii sa žalovaný v čase uzatvorenia zmluvy nachádzal (17. 01. 2003). Rozsudkami NS SR v konaniach 7Sž 224/03, 7Sž 223/01, 7Sž 228-230/01, 7Sž 225-227/01, 7Sž 231/01, 7Sž 232/01 boli dňa 25. 04. 2002 a 20. 06. 2002 zamietnuté žaloby žalovaného o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR. To ukazuje na to, že právna služba žalovaného zlyhala. V tejto dobe dostal sťažovateľ ponuku (sám na pojednávaní 22. 03. 2006 hovoril o konci roka 2002) na uzavretie zmluvy o poskytovaní právnej pomoci. Túto situáciu potvrdzuje aj vyjadrenie samotného žalovaného v odpore proti platobnému rozkazu na str. 4. Táto právna situácia žalovaného si vynútila sformulovať čl. II. predmetnej zmluvy písm. a) a to vykonanie všetkých právnych úkonov, výsledkom ktorých bude zrušenie rozhodnutí NS SR v konaniach 7Sž 224/01, 7Sž 223/01, 7Sž 228-230/01, 7Sž 225-227/01,

7Sž 231/01, 7Sž 232/01 a prijatie rozhodnutí v prospech klienta, t. j. zrušenie rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR, pričom právna pomoc bude poskytnutá pre každé konanie osobitne. Pretože dosiahnutie uvedeného stavu bolo nevyhnutným predpokladom pre akýkoľvek ďalší postup.

Podľa § 243 e) - j) O. s. p. (štvrtá hlava - mimoriadne dovolanie) ide o samostatné konanie, ktoré začína podaním podnetu generálnemu prokurátorovi a končí doručením rozhodnutia o mimoriadnom dovolaní (§ 243 j O. s. p.). Je nepochybné, že v čl. II. písm. a) zmluvy o poskytovaní právnej pomoci účastníci zmluvy dohodli zastupovanie v tam uvedených veciach pre konanie podľa § 243 e) - j) O. s. p.

Spor u žalovaného vyvolával text čl. 2 písm. b), ktorý znie: zastupovanie klienta v tom-ktorom súdnom a správnom konaní na základe plnej moci poskytnutej pre konkrétny obchodno-právny prípad, ktorým je preskúmanie zákonnosti rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR. ...

Po vykonanom dokazovaní Okresný súd v Senici rozhodol, že žalovaný je povinný zaplatiť sťažovateľovi sumu 808.651,- Sk so 14 % úrokom z omeškania od 15. 01. 2005 do zaplatenia a to všetko do 3 dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšku žalobu zamietol. Svoje rozhodnutie oprel o argumentáciu žalovaného, s tým že sťažovateľ mal povinnosť zastupovať žalovaného aj v konaniach pred daňovými orgánmi.

Rozsudok Okresného súdu v Senici žalobca napadol odvolaním a to najmä preto, že vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia celej veci a preto ho treba po prejednaní veci odvolacím súdom zmeniť.

Krajský súd v Trnave akceptoval argumentáciu žalobcu a napadnutý rozsudok zmenil a zaviazal žalovaného k zaplateniu celej žalovanej sumy. Uznal argumenty sťažovateľa s tým, že sťažovateľ predmet zmluvy naplnil a tým mu vznikol nárok na vyfakturovanú odmenu.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu podal žalovaný dovolanie, v ktorom žiadal rozhodnutie odvolacieho súdu a rozhodnutie súdu prvého stupňa zrušiť a vec vrátiť na nové konanie. Najvyšší súd SR celú vec prejednal, dospel k záveru, že dovolanie žalovaného je dôvodné, a rozhodnutie odvolacieho súdu zrušil a vrátil mu vec na nové prejednanie. Celé svoje rozhodnutie odôvodnil na strane 7 a 8 rozsudku č. k. 6 Obdo 6/2008 v rozsahu 20 riadkov písaného textu. ...

Následne dňa 9. 12. 2008 Krajský súd v Trnave rozhodnutím č. k. 21 Cob 316/2008 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti potvrdil a zaviazal sťažovateľa na úhradu trov konania. Odvolací súd sa pri svojom rozhodovaní riadil záväzným právnym názorom dovolacieho súdu.“

Sťažovateľ zastáva názor, že namietaný rozsudok krajského súdu porušuje jeho základné právo na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, právo podľa čl. 14 medzinárodného paktu a právo na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru. Porušenie svojich práv vidí v tom, že napadnutý rozsudok krajského súdu č. k. 21 Cob/316/2008-400 z 9. decembra 2008 považuje za jednostranný, nepreskúmateľný a neobjektívny. V predmetnom rozsudku chýba presvedčivé odôvodnenie.

Na základe uvedeného sťažovateľ navrhol, aby ústavný súd v náleze vyslovil:

„1. Základné právo sťažovateľa JUDr. D. K. na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a právo na spravodlivý proces podľa čl. 14 Medzinárodného paktu o občianskych a politických právach a čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo dňa 9. 12. 2008, č. k. 21 Cob 316/2008 porušené bolo.

2. Rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 9. 12. 2008, č. k. 21 Cob 316/2008 sa zrušuje.

3. Krajský súd v Trnave je povinný uhradiť sťažovateľovi trovy konania a trovy právneho zastúpenia a to do 15 dní od doručenia nálezu na účet právneho zástupcu.“

II.

Podľa čl. 124 ústavy ústavný súd je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú

Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon.

Podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ústavný súd návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon neustanovuje inak. Skúma pritom tak všeobecné, ako aj osobitné náležitosti návrhu (sťažnosti) podľa ustanovenia § 49 až § 56 zákona o ústavnom súde vrátane okolností, ktoré by mohli byť dôvodom na jeho odmietnutie.

Podľa § 25 ods. 2 tohto zákona návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde...

Podľa čl. 14 ods. 1 medzinárodného paktu všetky osoby sú si pred súdom rovné. Každý má úplne rovnaké právo, aby bol spravodlivo a verejne vypočutý nezávislým a nestranným súdom, ktorý rozhoduje buď o jeho právach a povinnostiach, alebo akomkoľvek trestnom obvinení vznesenom proti nemu...

Podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru má každý právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom, ktorý rozhodne o jeho občianskych právach alebo záväzkoch alebo o oprávnenosti akéhokoľvek trestného obvinenia proti nemu.

Podľa § 8 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb v znení neskorších predpisov účinnej od 1. januára 2005 (obdobne § 11 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. o odmenách a náhradách advokátov za poskytovanie právnych služieb účinnej do 31. decembra 2004) advokát má právo na dohodnutú podielovú odmenu len za predpokladu, že klient, s ktorým sa dohodol na poskytnutí právnych služieb za túto odmenu, mal plný úspech vo veci. Ak sa skončí konanie len čiastočným úspechom klienta, advokát má právo na pomernú časť dohodnutej podielovej odmeny.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti podľa ustálenej judikatúry ústavného súdu možno hovoriť vtedy, ak namietaným postupom orgánu štátu nemohlo vôbec dôjsť k porušeniu toho základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi označeným postupom orgánu štátu a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť preto možno považovať tú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (napr. IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03, III. ÚS 74/07).

O zjavnej neopodstatnenosti možno hovoriť aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takúto možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 50/05, IV. ÚS 288/05).

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav veci a aké skutkové zistenia a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00 mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať rozhodnutia všeobecných súdov z hľadiska svojvoľnosti, arbitrárnosti rozhodnutia, resp. jeho odôvodnenia. Výklad príslušných zákonov patrí do výlučnej právomoci všeobecného súdu. O svojvôli pri výklade a aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom možno uvažovať len v prípade, ak by sa tento natoľko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (I. ÚS 48/02).

Ústavný súd uznáva, že súčasťou obsahu základného práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 46 ods. 1 ústavy je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu. Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania. Preto odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované základné právo účastníka na spravodlivý proces (IV. ÚS 115/03).

Ústavný súd preto preskúmal dôvody sťažnosti v naznačenom smere a zistil, že rozsudok krajského súdu č. k. 21 Cob/316/2008-400 z 9. decembra 2008 spĺňa všetky

zákonne náležitosti, zrozumiteľne a jasne dáva odpoveď na všetky otázky dôležité pre rozhodnutie krajského súdu.

V odôvodnení rozsudku krajského súdu č. k. 21 Cob/316/2008-400 z 9. decembra 2008 sa okrem iného uvádza:

„Žalobca sa v konaní domáhal voči žalovanému zaplatať 19.261.320,80,- Sk ako odmeny, ktorá mu prináleží na základe zmluvy o poskytovaní právnej pomoci uzavretej účastníkmi dňa 5. 2. 2003. Poukazoval na to, že podľa zmluvy mu vznikol nárok na odmenu vo výške 19 % z hodnoty veci (práva), vo výške ktorej ako advokát v tom-ktorom súdnom a správnom konaní úspešne namietať oprávnenosť uplatneného nároku, pričom podľa článku II. bodu 2.1 písm. a) predmetom zmluvy bolo vykonanie všetkých právnych úkonov, výsledkom ktorých bude zrušenie rozhodnutí Najvyššieho súdu SR č. k. 7 Sž 223/01, 7 Sž 224/01, 7 Sž 225-227/01, 7 Sž 228-230/01, 7 Sž 231/01 a 7 Sž 232/01 a prijatie rozhodnutí v prospech klienta, t. j. zrušenie rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR s tým, že právna pomoc bude poskytovaná pre každé konanie osobitne. Nakoľko vo všetkých jednotlivých konaniach predmet zmluvy riadne splnil, v dovolacích konaniach dosiahol zrušenie všetkých uvedených rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a následne aj zrušenie preskúmaných rozhodnutí Daňového riaditeľstva SR, faktúrou č. 1612004 splatnou 14. 1. 2005 vyúčtoval žalovanému svoju odmenu vo výške 19.261.320,80,- Sk (16.185.983,90,- Sk + DPH 3.075.336,90,- Sk), ktorá mu doposiaľ nebola uhradená. Ako príslušenstvo pohľadávky žiadal priznať úrok z omeškania vo výške 14 % z dlžnej sumy od 15. 1. 2005 (po zmene pôvodne uplatneného úroku z omeškania vo výške 12,5 % pripustenej uznesením súdu prvého stupňa)...

Krajský súd v Trnave rozsudkom zo dňa 27. 11. 2007 rozsudok súdu prvého stupňa v napadnutej časti zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi 18.452.669,80 Sk so 14 % úrokom z omeškania od 15. 1. 2005 do zaplatať a na trovách konania 921.154,30 Sk, všetko do troch dní. Súčasne žalobcovi priznal právo na náhradu trov odvolacieho konania vo výške 1.059.261,50 Sk. Odvolanie žalobcu považoval za dôvodné s tým, že výška jeho odmeny, stanovená zmluvou účastníkov na 19 % z hodnoty veci (práva), v ktorej advokát v súdnom a správnom konaní úspešne namietať oprávnenosť uplatneného nároku, nebola v konaní sporná. Podľa záverov odvolacieho súdu nesprávnosť

právneho posúdenia veci súdom prvého stupňa spočívala v nesprávnom vyhodnotení predmetu zmluvy podľa jej článku II. a v súvislosti s ním podmienok, naplnením ktorých žalobcovi nárok na dohodnutú odmenu vznikol. Konštatoval, že ustanovenia zmluvy nepripúšťajú pochybnosti o tom, aký výsledok mal žalobca svojimi úkonmi vykonanými v mene žalovaného dosiahnuť - zrušenie konkrétnych rozhodnutí Najvyššieho súdu SR a prijatie rozhodnutí v prospech klienta, ktoré zmluvné strany upresnili ako zrušenie rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR, preskúmaného v jednotlivých konaniach, výsledkom ktorých boli rozhodnutia Najvyššieho súdu č. 7Sž 223/01, 7Sž 224/01, 7Sž 225-227/01, 7Sž 228-230/01, 7Sž 231/01 a 7Sž 232/01. Nakoľko výsledkom právnej pomoci žalobcu poskytovanej žalovanému bolo zrušenie rozhodnutí Najvyššieho súdu a žalovaný bol následne úspešným účastníkom vo všetkých súdnych konaniach, v ktorých na svoje zastupovanie splnomocnil žalobcu, vrátane konaní Najvyššieho súdu SR č. k. 7Sž 166/03 a 7Sž 167/03, v ktorých boli zrušené rozhodnutia Daňového riaditeľstva SR ako odvolacieho orgánu vo veci dovyrubenia dane z príjmov právnických osôb za rok 1997 a 1998 vo výške 43.270.800,- Sk a 40.199.600,-Sk, súd vyslovil, že žalobcovi patrí zmluvná odmena vo výške žalovanej sumy 16.185.983,90 Sk s DPH 3.075.336,90 Sk určenej v súlade s článkom V. zmluvy z hodnoty - výšky daňovej povinnosti, ktorú v jednotlivých konaniach úspešne namietal. Odvolací súd z týchto dôvodov podľa § 220 O. s. p. rozhodnutie súdu prvého stupňa v jeho zamietajúcej časti zmenil tak, že žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobcovi rozdiel medzi výškou uplatneného a súdom prvého stupňa právoplatne priznaného nároku s príslušenstvom.

Na základe dovolania žalovaného Najvyšší súd SR rozsudkom č. k. 6 Obdo 6/08-386 zo dňa 10. 7. 2008 rozsudok Krajského súdu v Trnave zo dňa 27. 11. 2007 zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie s tým, že odvolací súd sa nezaoberal všetkými okolnosťami súvisiacimi s prejavom vôle účastníkov zmluvy a bez povšimnutia ponechal dokazovanie, ktorým súd prvého stupňa zisťoval úmysel strán, aký rozsah poskytnutia právnej pomoci chceli dojednať a v konečnom dôsledku dojednali. Poukazoval na skutočnosť, že v čase, keď vo veci dovyrubenia dane rozhodol Najvyšší súd SR, jeho rozhodnutia bolo možné napadnúť už iba mimoriadnym opravným prostriedkom, vrátiť ich v prípade úspechu v súdnych konaniach do štádia konania pred daňovými úradmi a v správnom konaní dosiahnuť pre klienta priaznivé rozhodnutie. Podľa názoru dovolacieho súdu takémuto vymedzeniu

zodpovedalo zastupovanie žalobcu dojednané v čl. 2.1. písm. b) zmluvy ako zastupovanie v súdnom a správnom konaní, pričom s týmto vymedzením súvisel aj vznik nároku na odmenu. Dovolací súd sa stotožnil s názorom súdu prvého stupňa, že žalobca sa zaviazal zastupovať žalovaného v súdnom a správnom konaní a mal vedomosť, že správne konanie prebieha pred Daňovým úradom v S. a Daňovým riaditeľstvom SR a že vôľou strán bolo dohodnúť odmenu v sadzbe 19 % zo súm, ktoré budú žalovanému vrátené po zrušení príslušného rozhodnutia Daňového úradu S., zvlášť za jednotlivé konania. Konštatoval, že odvolací súd pochybil, keď žalobcovi priznal uplatnenú pohľadávku v celom rozsahu.

V ďalšom konaní odvolací súd prejednal vec podľa § 214 ods. 2 O. s. p. bez nariadenia pojednávania, preskúmal rozhodnutie súdu prvého stupňa v rozsahu jeho napadnutia odvolaním a po oboznámení sa s obsahom spisového materiálu dospel k záveru, že odvolaniu žalobcu nie je možné vyhovieť.

Odvolací súd, riadiaci sa záväzným právnym názorom súdu dovolacieho (§ 243d ods. 1 O. s. p.), mal za to, že súd prvého stupňa na základe vykonaného dokazovania dospel k správnym zisteniam vo vzťahu k obsahu vôle zmluvných strán a naplneniu zmluvných podmienok pre vznik nároku na odmenu žalobcu za právnu pomoc poskytovanú žalovanému v jednotlivých súdnych konaniach, v súlade s ktorými žalobcovi priznal nárok na odmenu vo výške 808.651,-Sk s príslušenstvom a vo zvyšku žalobu ako nedôvodnú zamietol.

Vzhľadom na vecnú správnosť rozhodnutia súdu prvého stupňa odvolací súd jeho rozsudok v odvolaní napadnutej časti podľa § 219 ods. 1 a 2 O. s. p. potvrdil.“

Podľa názoru ústavného súdu sa krajský súd v odôvodnení rozsudku č. k. 21 Cob/316/2008-400 z 9. decembra 2008 riadne a ústavne konformným spôsobom vysporiadal so všetkými otázkami, ktoré pre jeho rozhodnutie boli z hľadiska právneho posúdenia veci podstatné. K tomuto záveru dospel ústavný súd vo vzťahu k jednotlivým namietaným skutočnostiam.

Vo vzťahu k uvedenému (namietanému) porušeniu základných práv sťažovateľa ústavný súd pripomína, že ak orgán štátu aplikuje platný právny predpis, jeho účinky (dôsledky) použitia nemožno považovať za porušenie základného práva alebo slobody (II. ÚS 81/00, II. ÚS 63/03, I. ÚS 130/06, I. ÚS 371/06).

Vzhľadom na to, že v súlade s § 8 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 655/2004 Z. z. účinnej od 1. januára 2005 (obdobne § 11 ods. 1 a 2 vyhlášky Ministerstva spravodlivosti Slovenskej republiky č. 163/2002 Z. z. účinnej do 31. decembra 2004) advokát má nárok na podielovú odmenu v závislosti od úspechu vo veci, nárok na odmenu sťažovateľovi nevznikol pre nedosiahnutie úspechu za konania týkajúce sa rozhodnutí z 13. marca 2001 č. 637/210/12387/01/Jnt a č. 637/210/12477/01/Jnt, ktorými bol žalovanému vyrubený doplatok dane z príjmov právnických osôb za roky 1998 a 1997 vo výške 40 199 600 Sk a 43 278 800 Sk.

Ústavný súd nepovažuje odôvodnenie rozsudku krajského súdu č. k. 21 Cob/316/2008-400 z 9. decembra 2008 za zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné, resp. udržateľné do tej miery, aby malo za následok porušenie označených ústavnoprocených práv sťažovateľa. Samotná skutočnosť, že sa sťažovateľ s rozhodnutím krajského súdu nestotožňuje, nemôže viesť k záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti jeho postupu.

Ústavný súd je toho názoru, že rozsudkom krajského súdu č. k. 21 Cob/316/2008-400 z 9. decembra 2008 nedošlo k porušeniu základného práva sťažovateľa podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, práva podľa čl. 14 medzinárodného paktu a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, a to pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti. Nie je zrejmé, aby krajský súd napadnutým rozsudkom porušil označené práva sťažovateľa. Napadnutý rozsudok krajského súdu nemá zjavne neodôvodnený ani arbitrárny charakter.

Ústavný súd v nadväznosti na uvedené a s poukazom na to, že obsahom základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru nie je právo na rozhodnutie v súlade s právnym názorom účastníka súdneho konania, resp. právo na úspech v konaní (II. ÚS 218/02, resp. I. ÚS 3/97), sťažnosť odmietol z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Keďže ústavný súd sťažnosť odmietol, bolo bez právneho významu zaoberať sa ďalšími požiadavkami a návrhmi, ktoré v nej sťažovateľ nastolil.

Na základe uvedeného rozhodol ústavný súd tak, ako to je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 28. júla 2009